

Amazing Rally 16 sept 2005

Trots att Off Road varit/är ett av våra stora intressen har vi inte sökt upp några likasinnade i Indonesien. Det har räckt med de övningar som vi ofta haft ute i naturen ändå!

Men i september kom en inbjudan till Paul från Tetra Paks lokala bank HSBC (Hong Kong Shanghai Banking Corporation) till ett kundäventyr kallat Amazing Rally inkl Off Road. Självklart nappade vi på det –äntligen skulle vi få prova på att köra på riktigt med ett proffsigt program! Rallyt skulle gå mellan Jakarta och staden Bandung, ca 18 mil.

Dagen före rallyt kom en sista skriftlig info om programmet. Det skulle vara olika stationer på vägen. Fiske, Off Road-körning, Trädplantering och Mjölkning av kor! I Bandung väntade BBQ-middag, övernattnings samt frukost på ett av stans bättre hotell, Hayatt. Wow!

Utustade med ombyte av kläder som skor och tröjor skulle vi samlas kl 07.00 på World Trade Center mitt i Jakartas kontors-centrum, där banken har sitt huvudkontor och där det skulle serveras frukost och info på 18:e våningen. Och lekfullt hotade man med minuspoäng i tävlingen redan innan start om vi inte dykt upp till kl 07.15. (Bra idé att ta efter!).

Vi utrustade oss med allt enl instruktionerna samt GPS, inbjudningsbrev med karta, stoppur, papper och penna. Här ska fajtas! Paul var t o m inne på internet och läste in vilken teknik man ska använda när man mjölkar en ko!! Vi mätte upp 2 l vätska (den exakta mängden som skulle mjölkas) och 2 kgs vikt (den exakta mängden fisk som skulle fångas) för att ha små måttuppfattningar i minnet.

När vi körde upp vid den flotta entrén, redan 06.30 så hoppade en ung tjej in i baksätet på vår bil och berättade att hon var vår guide för dagen, så att vi inte skulle komma fel. Hon var utrustad med protokoll, tidsblanketter, kartor och andra nödvändiga papper, walkie-talkie, mobiltelefon och ett fint HSBC-paraply åt oss - om det skulle råka bli regn på vägen. Typiskt Indonesien så har man tänkt på allt! Tjejen hette Fina och studerade juridik. Hon tyckte det var jättebra att vi redan hade info så att vi kunde dubbelchecka ifall hon blev osöker om något. Det var hennes första uppdrag åt det event-företag som höll i arrangemanget.

Vi frågade om frukosten och infon, men enl henne så fanns det ingen sådan. Vi protesterade, starten skulle inte vara förrän kl 08.00. Skulle vi sitta i bilen i 1½ timme? Fina funderade lite och sa att hon kunde ju fråga om vi inte kunde få starta lite i förväg! Men sen kom en bankkille och tog hand om bilen och visade oss upp till vån 18 enl programmet.

Vi registrerades och fick vars en bag med en fin termos, vattenflaska, en armbandsklocka och en röd tenniströja i. Samt en påse med kakor – som alltid i Indonesien.

Medan vi åt en god frukost med vacker utsikt över stan bakom de sedvanliga trädgardinerna, fick vi en presentation av banken genom deras VD och vi fick också träffa bankens olika säljare och kontaktpersoner. Sen blev det genomgång av tävlingens olika delsträckor och tävlingar. Samt en förmaning om att detta inte var ett race där man skulle köra snabbt men med precision. Varje delsträcka hade en idealtid och man fick fler

minuspoäng om man körde för snabbt än om man körde för långsamt. Sunt!

Allt var proffsigt upplagt. Av deltagarna var det bara två till som var västerlänningar och det fanns endast en dam till i gänget! Det visade sig att det var VD:ar och ekonomichefer som fått inbjudan, så det var bara Paul som hade tagit med sig sin fru! Uuups!

Så var det dags att byta om till bankens tenniströjor och ge sig ner till entrén där ett 20-tal bilar nu var placerade i startordning och försedda med nummerlappar, klistermärken och loggor i mängder om evenemagnet! Vi hade startnummer 03. Ett lättklätt flickgäng körde cha-cha dans under startportalen och massor av fotografer var på plats. Först var det gruppfoto under portalen och sen fotades varje bil på startlinjen.

Guiden Fina hoppade in i baksätet och så rullade vi ut mot Jalan Sudirman, Jakartas största businessgata. Med poliseskort! Stans största gata var helt avstängd när vi körde ut, all trafik stod still och väntade på oss – mitt i rusningstrafiken en fredagsmorgon!

Detta är Indonesien. Så gör man ofta för presidenten och VIP-gäster.

Vad som också är Indonesien är att en hel del av de 20 ekipagen körs av ägarnas chaufförer! Hur kul är det? Att sitta i baksätet och åka ett rally! En av de deltagande bilarna var en Porsche C, värde ca 1,5 miljarder SEK. Tänk att inte köra en sådan bil själv!!!

Polisen förde oss ut på motorvägen och ledde konvojen i 9 mil framåt! Längst bak fanns en räddningsbil och en ambulans som följde oss hela dagen. När vi kom av motorvägen släppte polisen oss och vi kunde köra i egen takt igen. Det började faktiskt bli bråttom, det lugna maket vi haft hittills måste speedas upp!

Första tävlingen var vid en fiskedamm i en liten by, men vi var tvugna att cykla den sista biten! Fina undrade om vi kunde cykla? Jodå.

Vi var oense med Fina om tidsläget. Jag hade antecknat att vi körde över startlinjen 08.05.06 men hon hävdade envist att loppet började ju kl 08.00 enl programmet!!! När vi närmade oss första delmålet var förvirringen total, skulle vi sakta ner eller speeda upp för att hålla minuspoängen så låga som möjligt? För snabbt gav fler minuspoäng än för sakta. Vi följde vår egen tidtabell men var lite konfunderade över att vi var för tidiga men ändå kördes om av andra ekipage. Hm!

När vi parkerat jagade Fina på oss om cyklarna, men det visade sig att det bara fanns en cykel per par. De var numrerade efter tävlingsnumret på bilen och de var alla mer eller mindre skruttiga men den vi fick hade varken fot- eller handbroms som fungerade och sadeln var alldeles lös. Inget att be för, jag satt ”damsadel” på pakethållaren och fick vara med om en vinglig färd på grus- och sten- och bambuvägen ner till dammen. Efter den färden är det nog inte så farligt att åka motorcykel i Sverige i alla fall!

20 minuter skulle vi få på oss att fiska. Vad som dock yppade sig nu, var att tiden för första etappsträckan gällde fram tills att Fina fick en stämpel i tävlingsprotokollet.

Och den fick hon vid dammen! Vi var alltså 10 min sena och skulle inte stått och väntat på att tiden skulle gå vid parkeringen utan kastat oss på cykeln direkt!!!! Bra att veta efteråt! Fina bara sprang runt och sa förlåt, förlåt – jag visste inte! Vad hjälper det oss som redan nu är sist i tävlingen!

Igång med fisket fort då!

Vi fick spö och en fiskmassa att agna med och en håv att lägga infångad fisk i.

Fina hjälpte oss att agna och Paul slängde i och rullade på linan och drog i spöet men inget hände. Alla hojtade och skrek, någon enstaka deltagare fick en fisk och lokalbefolkningen som stod i stora drösar och tittade på skrattade gott.

Till slut var det några killar i byn som förbarmade sig över oss och förstärkte oss med fler spön, agnade krokar och slängde ut.

Precis när de 20 minuterna var ute så var det napp på ett av spöna som jag fick veva in.

Killarna hjälpte mig att få av fisken, i håven och bort till vågen, men egentligen vet jag inte riktigt hur det gick, om vi fick poäng. Fina skötte ju protokollet!!

Man fick vaska av händerna i dammen, och man började förstå vad man kanske skulle behöva använda extrakläderna till.

Tillbaka till bilarna var det inte tävling, vi fick gå och Fina insisterade på att släpa tillbaka cykeln! Tur egentligen att vi inte visste att cyklingen ner till dammen ingått i tävlingen, då hade det väl varit fullt ös dessutom.

Nästa sträcka som ska avverkas är 53 km på 52 min. Fina tar fram en miniräknare för att få fram vilken tid vi ska vara framme!! Och fel blir det förstås ändå. Oj då förlåt!

Hon har en vägbeskrivning och sitter där bak och kommenderar: sväng höger, Höger? säger vi det går väl inte? Nej förlåt sväng rakt fram!! Förrvirringen är total igen och vi får vända två gånger på vägen och är helt fel på tiden igen. Fina ringer förtvivlat i både mobil och walkie-

talkie och försöker ta reda på var vi ska få nästa stämpel, så vi vet var vi ska stoppa klockan. Hon tycks inte få något svar. Och när vi kommer fram stämmer inte vår mätarställning i alla fall med angivelserna i programmet.

Men nästa tävling är i all fall Off Road körning. Vi kommer förstås sist dit. Ford har sitt

säljteam där som har ställt upp sina Ford Everest som vi ska få provköra i en teplantage. Banken har lagt ut en massa flaggor i plantagen och vi ska samtidigt som vi kör hitta 3 st flaggor med bankens logga inom 20 minuter. Fina vill förtvivlat hjälpa till och hoppar ut lite överallt i buskarna och vänder på flaggor. Vi hittar 3 och sen kör Paul ut ur banan så att vi får lite roligare körning. I halvlek byter vi och jag kör tillbaka. Eftersom bilen inte är 4-hjulsdriven utan bara 2, så finns det tillräckligt med

stenpartier och backar att testa i. Men vi är inte imponerade av bilmärket. Och när bankfolk förhör sig lite om vad vi tycker om arrangemanget gnäller vi lite surt över förutsättningar och vår guide. Men det är ju fun run, so what...

Nästa etappsträcka är angiven till 3 km, och vi har 21 min på oss att köra. Man har angivit en medelhastighet på 12 km/tim. Ganska svårt att hålla på en landsväg!! I en annan del av programmet anges sträckan till 7 km, men i verkligheten visar vår vägmätare 4,5 km!

Det blir förstås en felkörning igen pga hennes instruktioner och hon rusar ut ur bilen för att fråga om vägen för hon tror inte på oss. Suck!! Sväng vänster. Vänster??? Nej förlåt sväng rätt fram!!

Nu väntar hur som helst lunch. Vi kommer fram sist. Ledningen undrar oroligt om vi vill ha vår guide utbytt. Men vi avböjer och förklarar att det måste vara brist på information till henne från arrangörerna och inte hennes fel. Och det är ju fun run så what... Men samtidigt är det ju en tävling och den vill man ha en fair chans att vinna!

Lunchbuffén är smakrik och restaurangen ligger underbart vackert i en dalsänka i bergen. Borden är dukade med svart/vit-rutiga dukar som startflaggor! Piffigt. Sånt här är man verkligen bra på här i landet!

Efter lunch är det trädplantering. Du ska plantera ett träd på 20 minuter. Idén att under en biltävling låta deltagarna plantera vars ett träd tilltalar oss. Det blir 20 träd totalt. Hålen är förgrävda, plantorna utplacerade och det finns vatten och spadar **samt** en massa trädgårdsarbetare på plats! Fina klockar oss och en fotograf samlar dokumentation.

När vi kommer tillbaka till bilen så visar det sig att bankledningen gett oss ännu en guide till hjälp.

Vi ska ta oss 13 km på 21 minuter. Vår starttid är 13.43. Fina slår på sin miniräknare och meddelar att vi alltså ska vara framme 14.44 då! Va?? Vi har ju redan räknat ut att vi ska vara framme 14.04. Det blir lite diskussioner innan hon ger sig.

Nu är de två i baksätet som småpratar sinsemellan. När vi kört 16 km påpekar vi att vi ju inte sett någon banderoll eller vägvisare. Hm, nej men det ska bara vara rakt fram enl våra papper! Tjejerna chattar vidare. När vi kört 20 km och 40 minuter utan att ha hittat korna vi ska mjölka protesterar vi och vill vända. De chattar och ringer och walkie-talkar igen. Förlåt Mister, vi är nog fel – kanske bäst att vända i alla fall!!! Och efter en lång dryg stund tillbaka i traifken så hittar vi rätt. Vi är sist igen!

Vi skyndar till bondgården och kostallet. Där står massor av kor i sina bås med bakbenen ihopbundna för att inte sparkas under mjölkingen. Men till vår besvikelse får vi inte mjölka själva. Förståeligt nog så vill man inte störa korna med ovana mjölkare. Istället tar en av mjölkarna på gården en ren aluminiumhink och sätter sig vid en av korna och börjar mjölka.

När vi tror det är 2 liter säger vi stopp. Men mjölkaren skakar på huvudet och fortsätter. Vi försöker med ett stopp igen. Men han skakar fortfarande på huvudet. Till slut säger vi att nu VILL vi att han slutar och då ger han sig. Mjölken mäts upp – 3 liter!!!! Alltså massor

av minuspoäng. Men det kan ju ändå kvitta vid det här laget, vad det gäller tävlingens skull.

Men sen får vi lite revansch. Det ska bli en överraskning – en snabbhetstävling! Alla ska byta ett däck på sin bil!! Det här ska väl ingen kunna slå oss i. Paul är laddad till tusen och folk samlas runt bilen och förundras hur snabb han är. Tyvärr har han fått göra en provisorisk lösning med domkraften, bilen är för hög. Detta sinkar honom lite men han synes ha bästa tiden i alla fall.

Nu är det bara hotellet i Bandung som står kvar på listan. Alla bilar ställer sig i nummerordning igen med ambulansen sist. Återigen ansluter en polisbil för eskort av vår bilkonvoj de 2 milen till Bandung och sen den långa vägen genom staden, mitt i rusningstrafik en sen fredagseftermiddag!!! Vi bara schwissar igenom och förbi alla filer.

Vi följer polisbilen in på en tomt (en soptipp?) intill hotell Hyatt och här passerar vi alla en målportal

En sudanesisk orkester välkomnar oss och uniformsklädda servitörer bjuder runt läskande soft drinks.

Medan vi läppjar på våra glas går vi ännu en runda kring bilarna och utbyter reflektioner från dagen. Och så är det förstås dags för målfotot! Vi säger farväl till våra två guider, Fina ber tusen gånger om ursäkt för att hon förstört vårt resultat. Vi tröstar henne med att alltihop bottnar i brister i informationen från arrangörerna. Efter lite trugande tar hon emot vår dricks ändå och ser lite gladare ut i alla fall. Undrar om hon orkar ställa upp som guide fler gånger!? Under resan har hon berättat att hennes dröm är att imigrera till Californien i USA för kriminaliteten i Jakarta är så hög och människorna så otrevliga här!

Vi försöker reda ut begreppen för henne men hon ser inte ut att lyssna. Hon har redan studerat juridik i 4 år så hon vet!

Portiern på hotellet tar hand om våra bilnycklar och får den parkerad i garaget. Det är 2½ timma innan det är dags för BBQ-middag och prisutdelning, så vi passar på att få massage. Det känns bra för alla spända muskler och nerver och efter alla hjärnsläpp!

Mellan drink och middag är det prisutdelning. VD från i morse är på plats och håller tal. Det är första pris – en kristallpokal. Det är andra pris – en lite mindre kristallpokal, tredje pris – en ännu mindre kristallpokal och så ett pris för de som varit segast under dagen. Kan det vara vi? Nej det fanns tydligen de som var värre! Sen blir det pris för däckbytestävlingen. Kanske vi? Nej, chefen för World Trade Center har varit några sekunder vassare! Sen kommer en överraskning! Man har bestämt sig för att dela ut ytterligare ett pris – till dagens ”most loving couple”! Och det går till Mona och Paul Mellbin!!!! Han som tog med sig frun istället för ekonomichefen!!

Alla skrattar, applåderar och gratulerar. Och vilket pris! Vi får en 3 dagar och 2 nätter vistelse på resorten Silamar Coffee plantation på centrala Java! En mycket känd och exklusiv resort. I priset ingår helpension, och 3 olika behandlingar på deras SPA!!! Vi är helt stumma.

Sen följer en riktigt god och flådig middag med gott vin och lagom till desserten är klippningen klar av dagens video och vi minns och skrattar åt alla tillbakablickar.

Som vanligt i Indonesien så blir det en tidig kväll. När man har ätit så drar man sig tillbaka. Men flera från banken vill ha mer tips och synpunkter från oss om dagens evenemang. Detta var första året man hade denna form av aktivitet för sina kunder. Man ämnar återkomma årligen och vill förstås trissa upp kvaliteten och nivån.

När kl är 20.30 är trädgården redan tom på gäster. Vi hittar dock en pianobar med underhållning, där vi gottar oss över den oväntade vinsten med en Irish Coffee.

I morgon väntar en tidig frukost innan vi kör tillbaka till Jakarta.

Vilken dag! Vilka strålande aktiviteter! Vilka förfärliga resultat! Och vilket fantastiskt pris!

Vi hade faktiskt förväntat oss att bilen skulle lämnas tillbaka i sitt ursprungliga skick på morgonen. Men alla dekaleringar och nummerlappar fanns kvar, så vi fick köra tillbaka som ett väl synligt rally-ekipage!

På tillbakavägen körde vi den helt nya motorvägen – en resa på endast drygt 2 timmar mot tidigare ca 5 timmar!

Kanske har vi bott för länge i Indonesien? Eller så skulle vi kanske ha tagit med oss vår driver i all fall!!!!

Välkomna hem! Var har ni varit hela natten?
Och hur ser bilen ut??

Mona, sept-2005